

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Martina Řezníčka v právní věci žalobce: **Luboš K.**, IČ 46076107, xxx., zastoupeného JUDr. Dominikem Hinerem, advokátem se sídlem 41704 Hrob, Duchcovská 247, proti žalovanému: **VÝTAHY PETERSIK s.r.o.**, IČ 25010549, se sídlem Na Březince 930/6, Smíchov, 150 00 Praha 5, o zaplacení částky **98.101,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16.1.2013, č.j. 27 C 158/2011-56,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku I. o věci samé **m ě n í** jen tak, že za období od 1.7.2012 do 31.12.2012 je úrok z prodlení ve výši 7,5 % a od 1.1.2013 do 16.1.2013 je úrok z prodlení 7,05 %; jinak **se** v tomto výroku **p o t v r z u j e**.
- II.** Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II. o náhradě nákladů řízení **m ě n í** jen tak, že tyto náklady činí částku 28.976,94 Kč; jinak **se** v tomto výroku **p o t v r z u j e**.
- III.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6.485,60 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Dominika Hinera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 98.101,- Kč spolu s (blíže specifikovaným) úrokem z prodlení (výrok I.), přičemž žalovaného současně zavázal zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 39.071,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení celkově částky 98.101,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 31.1.2010, a to z titulu žalovaným neuhrazeného přepravného (vyúčtovaného dvěma fakturami žalobce: č. 243/08, splatnou dne 16.8.2008, a znějící na částku 47.068,- Kč /dále jen „Faktura 1“/, a č. 290/08, splatnou dne 17.9.2008 a znějící na částku 51.033,- Kč /dále jen „Faktura 2“/), za přepravy realizované žalobcem v období od 30.6. - 8.8.2008 na trasách Casale a Suisio (It.) – Teplice – Sobědruhy (Cz.).

Soud I. stupně po provedeném dokazování dospěl (mj.) ke zjištění, že Fakturou 1 žalobce žalovanému vyúčtoval částku 47.068,- Kč za provedenou přepravu zboží mezi členskými státy dne 2.7.2008. Uskutečnění přepravy pro žalovaného ve dnech 30.6.-2.7.2008 z Casale v Itálii do Sobědruh v České republice, kde bylo zboží žalovaným převzato, je dokladováno žalovaným potvrzeným mezinárodním nákladním listem a žalovaným potvrzeným (jako odesílatelem i příjemcem) jízdním výkazem s potvrzenou ujetou vzdáleností 2.018 Km. Fakturou 2 žalobce žalovanému vyúčtoval částku 51.033,- Kč za provedenou přepravu zboží mezi členskými státy dne 8.8.2008. Uskutečnění přepravy pro žalovaného ve dnech 6.8. – 8.8. 2008 z Casale a ze Suisio v Itálii do Sobědruh v České republice, kde bylo zboží žalovaným převzato, je dokladováno žalovaným potvrzenými mezinárodními nákladními listy a žalovaným potvrzeným (jako odesílatelem i příjemcem) jízdním výkazem s potvrzenou ujetou vzdáleností 2.188,- Kč. Dlouhodobé smluvní vztahy mezi účastníky a výši smluveného přepravného vzal soud I. stupně za prokázané z řady faktur, korespondujících jízdních výkazů a mezinárodních nákladních listů, které vystavil podnikatel Jiří K., který podnikal společně se žalobcem ve sdružení podle ust. § 829 a násl. zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „O.Z.“). Faxovou zprávou ze dne 5.12.2006 je dokladována objednávka žalovaného na přepravu zboží z Casale v Itálii v termínu 6.12. – 8.12.2006. Jako nadbytečný soud I. stupně zamítl důkazní návrh žalobce soupisem přijatých faktur žalovaného a výsledkem jednatele žalovaného. Soud I. stupně pak nehodnotil žalobcem předloženou dohodu o prodloužení splatnosti, když tato byla předložena pouze v kopii faxové zprávy, jejíž podpis žalovaný sporoval, přičemž s ohledem na charakter listiny nebylo možné ani znalecké zkoumání podpisu, jak to navrhoval žalovaný. Proto soud I. stupně i tento důkazní návrh zamítl.

Soud I. stupně dále v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že mezi nimi dlouhodobě fungovaly smluvní vztahy, na jejichž základě žalobce (jako dopravce) pro žalovaného (jako odesílatele) uskutečňoval přepravu zásilek, za což byl žalovaný v souladu s právní úpravou smlouvy o přepravě věci podle ust. § 610 a násl. zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Obch. Z.“), povinen zaplatit přepravné, jehož výše vyplývá i z předchozích smluvních vztahů mezi žalovaným a podnikatelem Jiřím K., otcem žalobce, se kterým žalobce podnikal společně ve sdružení. Žalovaný sice sporoval uskutečnění objednávky a samotné přepravy v případech, které jsou předmětem tohoto řízení, avšak tyto jsou dokladovány listinami, které žalobce k žalobě a k fakturaci připojil, přičemž způsob uskutečnění objednávky, přepravy, včetně

přepravovaného zboží, místa nakládky a vykládky, plně koresponduje s předchozími případy. Žalovaný, který se z účasti na jednání soudu I. stupně opakovaně (z důvodu služebních cest) omlouval a k jednání soudu I. stupně se nikdy nedostavil, předložené doklady o uskutečnění přepravy nijak nezpochybil. Vzhledem k tomu, že i požadovaná výše přepravného odpovídá dlouhodobým smluvním vztahům s žalovaným, přičemž současně požadovaný zákonný úrok z prodlení odpovídá nařízení vlády č. 142/1994 Sb., soud I. stupně žalobě (jako důvodné) v plném rozsahu vyhověl. Nákladový výrok II. pak soud I. stupně opřel o ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., a to s ohledem na procesní úspěch žalobce ve sporu s tím, že jednotlivé položky přiznaných nákladů blíže specifikoval (důvodem i výší).

Rozsudek soudu I. stupně, a to v celém jeho rozsahu, napadl žalovaný včasným odvoláním. Namítl, že soud I. stupně rozhodl ve věci dovozu zboží a oprávněnosti fakturace pouze podle potvrzených nákladových a dopravních listů ze strany žalovaného. Přestože žalovaný popírá potvrzení těchto dokladů, žalobce tvrdí, že je žalovaný potvrdil a soud I. stupně se s tímto tvrzením plně ztotožnil, přičemž na základě této jediné skutečnosti rozhodl ve prospěch žalobce. Žalovaný se nemohl řízení účastnit z důvodu svého dlouhodobého pracovního pobytu v zahraničí. Neměl tak možnost se k předloženým listinám vyjádřit a potvrdit, případně vyloučit, jejich pravost. Na skutečnost, že žádné listiny o převzetí a případně objednání dopravy nikdy nepotvrdil, již žalovaný upozorňoval v přípravném řízení. Pravost podpisů na předložených listinách byla dovozena pouze z vyjádření žalobce. Žalovaný však zcela popírá, že by tyto listiny potvrdil a žádá soud o zadání znaleckého posudku inkriminovaných podpisů, které jsou zcela jistě falzem jeho signatury. Soud I. stupně nevzal v úvahu podstatná tvrzení žalovaného a rozhodl v jeho neprospěch pouze na základě tvrzení žalobce, a přestože toto tvrzení bylo již v přípravném řízení žalovaný popíral, nebyly nařízeny znalecké posudky jediného důkazu, na kterém je odůvodnění postaveno. Takový postup shledal žalovaný zkrácením svých práv na řádný a spravedlivý proces. Žalovaný uzavřel, že popírá jakékoliv pohledávky vůči žalobci s tím, že doložené listiny nemohou být důkazním břemenem, pokud jsou opatřené falešným podpisem. Na uvedeném závěru nic nemění ani předložení dalších, takto signovaných listin. Tímto způsobem nelze dovodit běžnou praxí, na kterou žalobce poukazuje, když tyto listiny mohou též vykazovat stejnou vadu a žalobce si takto mohl vyrobit jakékoliv množství údajných pohledávek. Žalobce (pozn. zjevně žalovaný) nikdy žalobcem žalované služby neobjednal a nepřijal jím požadované plnění. Z těchto důvodů žalovaný navrhl zrušení rozsudku soudu I. stupně v celém rozsahu a nařízení nového jednání, kde bude jasně a prokazatelně prozkoumán znaleckým posudkem jediný důkaz, na kterém žalobce staví svá tvrzení.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalovaného navrhl zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozsudku v celém rozsahu s tím, aby odvolací soud současně rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Žalobce (mj.) konstatoval, že žalovaný se ani jednoho jednání před soudem I. stupně neúčastnil, vždy se omluvil jednatel žalovaného, přestože jej v jiných soudních sporech zastupuje zástupkyně. Žalobce na podkladě rekapitulace sporu uzavřel, že odvolání žalovaného je zřejmě účelové, v zájmu žalovaného oddálit platby dlužných částek, a to s ohledem na uzavřenou dohodu o prodloužení splatnosti faktur. Uvedená dohoda prakticky nahrazuje uznání závazku co do důvodu a výše. Žalobce dále uvedl, že ostatní faktury žalobce za přepravu za shodných podmínek žalovaný vždy uhradil.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, i z důvodů, které nebyly v odvolání výslovně uplatněny (§ 205 odst. 2, § 212 a § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Vzhledem k opakovaným omluvám žalovaného z jednání u odvolacího soudu nařízeného na 25.9.2013, s nimiž žalovaný spojil žádost o odročení tohoto jednání, se odvolací soud nejprve zabýval otázkou důvodnosti uvedených žádostí.

Žalovaný svou žádost o odročení jednání zdůvodnil dlouhodobým pracovním pobytem svého jednatele v zahraničí, který dne 10.7.2013 odletěl pracovně do Ruské federace s tím, že jeho předpokládaný návrat je ke dni platnosti (připojeného) víza, tj. 1.5.2014. Poté, co odvolací soud vyrozuměl žalovaného o tom, že jeho žádost o odročení jednání neshledal důvodnou s tím, že dlouhodobá nepřítomnost jednatele žalovaného není důvodem pro odročení nařízeného jednání, když žalovaný má dostatek času na to, aby si zajistil zastoupení jiným způsobem (např. jiným zaměstnancem, nebo zmocněncem), žalovaný svou žádost doplnil. V tomto svém doplnění žalovaný uvedl, že nemůže zplnomocnit jakoukoliv jinou osobu, když jeho jednatel byl jediným účastníkem jednání se žalobcem, a tedy i jediným možným svědkem, přičemž není možné výpověď jednatele žalovaného delegovat na jinou osobu. Žalovaný rovněž navrhl výslech svého jednatele (jako svědka), a to ke skutečnostem uzavírání dohod mezi žalobcem a žalovaným, když se jednalo o osobní dohody, a proto je nelze jinak osvětlit, než výpovědí svědků, kteří se účastnili všech jednání. Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že jeho omluva je dostačující, a to vzhledem k faktu nepřítomnosti jeho jednatele v České republice, kdy tento jednatel rozhodně není schopen úhrady letenky nutné k účasti na jednání, a tedy ani udělení plné moci zástupci. Žalovaný rovněž není schopen telefonicky zajišťovat jiného zástupce, třeba zaměstnance, když takovým zástupcem nedisponuje, neví o žádné osobě, která by pověření přijala, natož byla schopna kvalifikovaně hájit zájmy žalovaného. V reakci na opakované sdělení odvolacího soudu, že jednání odročováno nebude, a to pro absenci omluvitelných důvodů pro neúčast žalovaného na nařízeném jednání, žalovaný zaslal další žádost o odročení s tím, že nadále považuje za nemožné, aby se jeho jednatel jednání účastnil s tím, že je mu postupem odvolacího soudu znemožněno právo na spravedlivý proces a ve věci bude po vynesení rozsudku podáno dovolání.

Žádost žalovaného o odročení jednání nařízeného na den 25.9.2013 shledal odvolací soud nedůvodnou. Žalovaný je právnickou osobou. Za právnickou osobu může v občanském soudním řízení jednat okruh osob vymezený v ust. § 21 odst. 1 o.s.ř., mezi něž, na prvním místě, patří statutární orgán (v daném případě jednatel). Není-li, vedle jednatele, kterému brání přechodná překážka v účasti na řízení, jiná osoba, která by mohla za právnickou osobu v řízení jednat (např. zaměstnanec), nic nebrání právnické osobě (účastníkovi), aby se v řízení nechala zastupovat zástupcem, kterého si zvolí (§ 24 odst. 1 věta první o.s.ř.). Splňuje-li účastník (včetně právnické osoby) předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (§ 138 o.s.ř.) může, za podmínek uvedených v ust. § 30 o.s.ř. požádat o ustanovení zástupce (včetně advokáta). Soud je vždy povinen účastníka poučit o tom, že může takovou žádost podat (§ 30 odst. 1 věta druhá o.s.ř.).

Jak se z obsahu spisu soudu I. stupně podává, žalovaný byl v průběhu řízení před soudem I. stupně (mj.) řádně poučen o možnosti žádat o ustanovení zástupce, a to v rámci usnesení ze dne 25.1.2012, č.j. 27 C 158/2011-25a, které bylo žalovanému doručeno dne 8.2.2012. Není tedy případnou (nadto nijak nedoložená) námitka žalovaného, že není schopen úhrady letenky nutné k účasti na jednání a tedy ani udělení plné moci zástupci. Úkony

spočívající v žádosti o ustanovení zástupce soudem, případně v udělení plné moci zvolenému zástupci, lze přitom realizovat ze strany jednatele žalovaného i bez jeho osobní účasti v České republice (například formou datové zprávy z ISID, již byly realizovány i předmětné omluvy žalovaného – žádosti o odročení).

Okolnost, zda jednatel žalovaného byl (či nikoliv) jediným účastníkem jednání s žalobcem, z níž žalovaný dovozuje nutnost výslechu svého jednatele jako svědka, je za dané procesní situace bezvýznamná. Předně žalovaný neuvádí, k prokázání jaké konkrétní skutečnosti má uvedený důkazní prostředek sloužit. Navíc tento důkazní návrh nebyl žalovaným učiněn v průběhu řízení před soudem I. stupně a před skončením jednání (a vyhlášením napadeného rozsudku) předseda senátu soudu I. stupně poskytl řádné poučení ve smyslu ust. § 119a odst. 1 o.s.ř. Za tohoto procesního stavu žalovanému nepřísluší činit v odvolacím řízení takový důkazní návrh, a to s ohledem na absenci některého z důvodů prolamující obecný zákaz novot v rámci odvolacího (sporného) řízení (§ 205a odst. 1 o.s.ř.). Konečně je třeba konstatovat, že výslech jednatele žalovaného by ani neměl povahu výslechu svědka, ale účastnického výslechu podle ust. § 131 odst. 1 o.s.ř., s přihlédnutím k ust. § 126 odst. 4 o.s.ř., přičemž k takovému výslechu by bylo možno přistoupit pouze za předpokladu, že dokazovaná skutečnost nelze prokázat jinak. Žalovaný však, jak shora uvedeno, vůbec nespecifikoval, k prokázání jaké konkrétní (rozhodné) skutečnosti má uvedený účastnický výslech sloužit. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že výslech jednatele žalovaného by byl v průběhu jednání odvolacího soudu nepřipustný.

Jelikož tedy nebyly shledány důvody pro odročení jednání odvolacího soudu, když projednáním věci v nepřítomnosti jednatele žalovaného, nedojde ke zkrácení procesního práva žalovaného (byť i prostřednictvím svého zástupce) jednat před soudem, ani k nepřipustnému neprovedení žalovaným navrženého účastnickému výslechu jeho jednatele, postupoval odvolací soud ve smyslu ust. § 101 odst. 3 o.s.ř., a projednal a rozhodl věc v nepřítomnosti účastníků. V této souvislosti přísluší dodat, že žalobce, po své původní žádosti o odročení jednání, souhlasil s tím, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti.

Pokud jde o vlastní věcnou stránku sporu, odvolací soud předesílá, že má za správná skutková zjištění soudu I. stupně, pokud jde: o obsah Faktury 1 a 2, dále o uskutečnění obou přeprav (vyúčtovaných Fakturami 1 a 2), a to v uvedených termínech, při uvedených vzdálenostech a za účasti obou osob (u žalovaného jak v pozici odesílatele, tak i příjemce) dále o existenci sdružení podle § 829 a násl. O.Z. mezi žalobcem a Jiřím K., a konečně o existenci dlouhodobých smluvních vztahů mezi účastníky, jakož i o zjištění, která se vztahují k obsahu přepravních vztahů mezi Jiřím K. a žalovaným v roce 2008 a k výši přepravného, které J. K. žalovanému za přepravy v roce 2008 účtoval.

Správným je i postup soudu I. stupně, který v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (pro nadbytečnost) zamítl důkazní návrhy žalobce soupisem přijatých faktur žalovaného a výslechem jednatele žalovaného, když na podkladě soudem I. stupně provedeného dokazování lze dospět k spolehlivému závěru o důvodnosti obou (žalobou uplatněných) dílčích nároků žalobce.

Obrana žalovaného v průběhu řízení před soudem I. stupně, s výjimkou obecného popření existence objednávek obou přeprav (včetně absence sjednání ceny a rozsahu prací), popření převzetí zboží, jakož i doručení Faktur 1 a 2, spočívala konkrétně pouze ve zpochybnění (co do pravosti) žalobcem k důkazu navržené dohody o prodloužení splatnosti Faktur 1 a 2 /dále jen „Dohoda“, ohledně níž žalovaný navrhl znalecké zkoumání. Vzhledem

k zpochybnění pravosti Dohody, jakožto soukromé listiny, a to ze strany žalovaného, soud I. stupně správně z uvedené listiny nevyvodil žádná skutková zjištění. Žalovaným navržené znalecké zkoumání uvedené listiny pak, s ohledem na skutečnost, že z ostatních provedených důkazů bylo možno dospět ke spolehlivému závěru o důvodnosti žaloby, bylo nadbytečné, v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení (nehledě na soudem I. stupně správně konstatovanou skutečnost, že Dohoda byla předložena pouze ve faxové podobě, tedy formě obtížně /ne-li nemožně/ znalecky zpracovatelné).

Pokud jde o právní stránku věci, dle žalobních tvrzení (prokázaných Fakturami 1 a 2, korespondujícími mezinárodními nákladními listy a výkazy jízd) místa převzetí zásilek a místa jejich dodání ležela ve dvou státech (Itálie a Česká republika), přičemž s ohledem na tuto skutečnost, jakož i skutečnost, že dotčené přepravní vztahy byly realizovány mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti, je třeba uvedené právní vztahy poměřovat primárně úpravou obsaženou v Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR) ze dne 27.11.1974 (vyhl. č. 11/1975 Sb.) a subsidiárně pak ust. § 610 a násl. Obch. Z. (§ 261 odst. 1 a § 756 Obch. Z., s přihlédnutím k Čl. 1 bod 1. CMR.

Podle ust. Čl. 4 věta první a Čl. 9 bod 1. CMR, nákladní list je (obecně) dokladem o uzavření přepravní smlouvy, přičemž pokud není prokázán opak, je rovněž věrohodným dokladem o obsahu přepravní smlouvy, jakož i o převzetí zásilky dopravcem.

Listinné důkazy předložené žalobcem - mezinárodní nákladní listy a korespondující Faktury 1 a 2, jakož i oba jízdní výkazy (ve kterých je jako objednatel přepravy tak i příjemce uveden žalovaný), které soud I. stupně k důkazu při jednání dne 16.1.2013 provedl (a to dokonce při konstatování shody s jejich originály, které žalobce při tomto jednání soudu I. stupně předložil), žalovaný v průběhu řízení před soudem I. stupně fakticky (co do obsahu či pravosti) nezpochybnil, když za takové zpochybnění nelze považovat obecnou obranu žalovaného spočívající v tom, že objednávku předmětných přeprav neučinil a provedený úkon nepřevzal.

Pokud tedy soud I. stupně vycházel z obsahu dotčených mezinárodních nákladních listů, ve spojení s korespondujícími jízdními výkazy, z nichž jednoznačně vyplývá realizace předmětných přeprav žalobcem na uvedených trasách a v uvedených termínech, jakož i převzetí zboží žalovaným (jako příjemcem), jsou jeho závěry v daném směru správné. Skutečnost, že nejen příjemcem, ale i odesílatelem předmětných zásilek byl žalovaný, pak vyplývá z obou jízdních výkazů, na kterých se nachází (k potvrzení uvedené skutečnosti) otisk razítka žalovaného (nadto, u jízdního výkazu, který se vztahuje k přepravě v termínu 6.8. – 8.8.2008, též nečitelná signatura). Uvedené jízdní výkazy tak vyvracejí zavádějící údaj z korespondujících mezinárodních nákladních listů, ve kterých je v kolonce odesílatel uveden vždy subjekt odlišný od žalovaného, a to příslušný dodavatel zboží v Itálii, u kterého bylo zboží nakládáno. Skutečnost, že odesílatelem (tedy faktickým objednavatelem přepravy), a tedy nikoliv pouze příjemcem předmětného zboží, byl v obou případech žalovaný, pak nepřímou vyplývá též z objednávky žalovaného ze dne 5.12.2006, jíž si žalovaný na svou obchodní firmu objednal rovněž přepravu zboží z Itálie - Casale (a to u Jiřího K., dalšího člena sdružení – viz odůvodnění výše), přičemž na korespondujících mezinárodních nákladních listech č. 1566892 a 1566891, jsou jako objednatelé uvedeni rovněž (stejně zavádějícím způsobem jako v projednávaném případě), zahraniční subjekty, u kterých bylo zboží nakládáno.

Podle ust. § 610 Obch. Z., smlouvou o přepravě věci se dopravce zavazuje odesílateli, že přepraví věc (zásilku) z určitého místa (místo odeslání) do určitého jiného místa (místo určení), a odesílatel se zavazuje zaplatit mu úplatu (přepravné). Podle ust. § 625 odst. 1 Obch. Z., dopravci přísluší smluvená úplata nebo, nebyla-li smluvena, úplata obvyklá v době uzavření smlouvy s přihlédnutím k obsahu závazku dopravce.

Z listinných důkazů žalobce, které se vztahují k předmětným přepravám přitom nevyplývá, že by si účastníci sjednali přepravné v určité výši. Žalovaný (jako objednatel přepravy) je tak podle ust. § 625 odst. 1 Obch. Z. povinen zaplatit úplatu obvyklou v době uzavření smlouvy s přihlédnutím k obsahu závazku žalobce. Částky účtované Fakturami 1 a 2 odpovídají svou výší částkám, které za provedené přepravy žalovanému (na obdobných trasách, při přepravě obdobného zboží) v roce 2008 účtoval Jiří K. (další člen sdružení – viz odůvodnění výše), jak vyplývá ze správných skutkových zjištění soudu I. stupně v daném směru. Lze tedy uzavřít, že přepravné, které je uvedeno ve Fakturách 1 a 2 svou výší odpovídá výši obvyklého přepravného podle § 625 odst. 1 Obch. Z., a požadavek žalobce na zaplacení obou nárokovaných částek jistiny je tak důvodný.

Pokud jde o splatnost obou dílčích nároků na přepravné, žalobce jeho splatnost dovozoval z Dohody. Z důvodů shora řečených však soud I. stupně k obsahu Dohody nepřihlížel. Žalovaný přitom již v průběhu řízení před soudem I. stupně popřel, že by mu Faktury 1 a 2 byly ze strany žalobce doručeny. Žalobce pak doručení těchto faktur žalovanému v průběhu řízení před soudem I. stupně neprokázal, přičemž ani netvrdil (natož aby prokázal) existenci jakékoliv dohody o splatnosti přepravného v obou případech. Za tohoto stavu je nutno vycházet z ust. § 625 odst. 2 Obch. Z., podle něhož dopravci vzniká nárok na přepravné po provedení přepravy do místa určení, nestanoví-li smlouva za rozhodnou jinou dobu. Vzhledem ke skutečnosti, že první přeprava byla ukončena již dne 2.7.2008 a druhá dne 8.8.2008, splatnost obou dílčích závazků žalovaného k úhradě přepravného nastoupila ještě před požadovaným termínem, od kterého žalobce uplatňuje svůj požadavek na (současnou) úhradu zákonného úroku z prodlení z částky jistiny (od 31.1.2010).

Žalovaný ve svém odvolání namítá, že soud I. stupně rozhodl v předmětné věci pouze podle (blíže nespécifikovaných) nákladových a dopravních listů, byť žalovaný žádné listiny o převzetí a případně objednání dopravy nikdy nepotvrdil a pravost podpisů na předložených listinách byla dovozena pouze z vyjádření žalobce. Žalovaný popřel, že by tyto listiny potvrdil, a v této souvislosti navrhl, aby soud zadal znalecký posudek inkriminovaných podpisů, které jsou zcela jistě falzem jeho (pozn. zřejmě jednatele žalobce) signatury. Znaleckým posudkem bude podle žalovaného jasně a prokazatelně prozkoumán jediný důkaz, na kterém žalobce staví svá tvrzení. Znalecké posudky jediného důkazu, na kterém je odůvodnění rozsudku soudu I. stupně postaveno, nebyly nařízeny. Uvedené námitky žalovaného jsou však námitkami neurčitými, když žalovaný popření potvrzení (resp. podpisu) váže zcela nekonkrétně na blíže nespécifikované „nákladové a dopravní listy“ a dále hovoří o „jediném důkazu“, na kterém žalobce staví svá tvrzení (resp. je postaveno odůvodnění rozsudku). Není tedy zřejmé, jakých konkrétních listin se uvedené odvolací námitky týkají. I za předpokladu, že by se jednalo o námitky určité, šlo by se ze strany žalovaného o nepřipustné uplatňování nových tvrzení v odvolacím řízení, a to v rozporu s ust. § 205a odst. 1 o.s.ř. Z těchto důvodů odvolací soud k předmětným odvolacím námitkám žalovaného nepřihlížel.

Vzhledem ke všemu shora řečenému dospěl odvolací soud k závěru, že pokud soud I. stupně žalovaného zavázal k úhradě žalobou uplatněné jistiny, rozhodl věcně správně. Soud

I. stupně pak žalobci správně přiznal úrok z prodlení z jistiny od požadovaného termínu. Při stanovení konkrétní výše úroku z prodlení v jednotlivých časových úsecích však soud I. stupně přehlédl, že repo sazba stanovená Českou národní bankou k 1.1.2013 činila pouze 0,05 % (s účinností od 2.11.2012). Z těchto důvodů odvolací soud změnil vyhovující výrok I. o věci samé rozsudku soudu I. stupně jen tak, že uvedl do souladu přiznanou výši příslušenství se stavem odpovídající repo sazby v rozhodné době, jinak jej, jako věcně správný, potvrdil (§ 220 odst. 1 písm. a) a § 219 o.s.ř.).

Pokud jde o výrok II. o nákladech řízení mezi účastníky, soud I. stupně rozhodl správně o základu práva žalobce na náhradu nákladů řízení proti žalovanému, když žalobce byl v řízení před soudem I. stupně plně úspěšný (§ 142 odst. 1 o.s.ř.).

Ohledně vlastní výše náhrady nákladů žalobce za řízení před soudem I. stupně je třeba poukázat na skutečnost, že v průběhu řízení došlo ke změně právní úpravy, která se dotýká stanovení výše mimosmluvní odměny advokáta. Nálezem Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, č. 116/2013 Sb., byla s účinností od 7.5.2013 zrušena vyhláška Ministerstva spravedlnosti ze dne 18.12.2000 č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Za daného právního stavu je (od 7.5.2013) třeba při rozhodování o výši odměny advokáta vycházet z úpravy obsažené ve vyhlášce č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, když chybí právní předpis předpokládaný ust. § 151 odst. 2 část věty první před středníkem o.s.ř.

Při stanovení výše nákladů žalobce za řízení před soudem I. stupně je proto třeba vycházet z toho, že zástupce žalobce (jako advokát) učinil v souvislosti s předmětným řízením celkem pět úkonů právní služby, a to: převzetí a přípravu zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu), návrh ve věci samé, včetně jeho doplnění ze dne 10.12.2012, vyjádření žalobce k odporu žalovaného k výzvě soudu (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátní tarifu) a rovněž se účastnil dvou jednání před soudem I. stupně s tím, že při jednání dne 18.10.2012 došlo pouze k vyhlášení usnesení o odročení jednání (§ 11 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. f) advokátního tarifu). Za každý z těchto úkonů právní služby přísluší odměna ve výši 5.060,- Kč podle ust. § 7 bod 5. a § 8 odst. 1 advokátního tarifu, s výjimkou účasti při jednání dne 18.10.2012, za který přísluší odměna poloviční, tedy 2.530,- Kč. K nákladům žalobce za řízení před soudem I. stupně pak přistupuje k (shora uvedeným) úkonům právní služby korespondujících pět režijních paušálů po 300,- Kč v celkové výši 1.500,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), dále zaplacený soudní poplatek za návrh ve věci samé ve výši 3.930,- Kč, náhrada za promeškaný čas zástupce žalobce v rozsahu 1.200,- Kč v souvislosti s účastí na dvou jednáních před soudem I. stupně v rozsahu dvanácti půlhodin po 100,- Kč (§ 14 odst. 1 a 4 advokátního tarifu), náhrada cestovních výdajů zástupce žalobce v souvislosti s dopravou k dvěma jednáním soudu I. stupně (konaným v roce 2012 a 2013) ve výši základní náhrady 1.357,80 Kč a náhrady za spotřebované pohonné hmoty ve výši 1.003,65 Kč na trase 2 x Teplice – Praha a zpět – tj. 2 x 186 km, při použití osobního motorového vozidla o průměrné spotřebě 7,6 benzínu 95/100 km (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu a § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhl. č. 429/2011 Sb. a 472/2012 Sb.) a konečně 21 % ekvivalent DPH z odměny a náhrad zástupce žalobce (§ 137 odst. 3 o.s.ř.) ve výši 5.844,60 Kč. Celkové náklady žalobce za řízení před soudem I. stupně tak činí částku 37.606,05 Kč.

S ohledem na vše shora řečené, když soud I. stupně vedle základu práva žalobce na náhradu nákladů za první stupeň řízení rozhodl správně též o lhůtě a místě k plnění této platební povinnosti žalovaným (§ 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.), odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v nákladovém výroku II. změnil jen, pokud jde o výši žalobci přiznané náhrady nákladů řízení, jinak jej, jako věcně správný, potvrdil (§ 220 odst. 1 písm. a) a § 219 o.s.ř.).

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1, a to s přihlédnutím k ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. Žalobce měl i v odvolacím řízení plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů rovněž za tento stupeň řízení. K nákladům odvolacího řízení žalobce náleží jednak odměna zástupce žalobce (jako advokátka) za jeden úkon právní služby – písemné vyjádření k odvolání žalovaného (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu) ve výši 5.060,- Kč, dále tomuto úkonu korespondující režijní paušál ve výši 300,- Kč a náhrada 21% DPH ve výši 1.125,60 Kč (to vše ve smyslu právní úpravy uvedené v předchozím odstavci odůvodnění). O lhůtě a místě k plnění této peněžité povinnosti žalovaným bylo rozhodnuto podle ust. § 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti potvrzujícímu výroku I. o věci samé tohoto rozsudku, pokud jím bylo rozhodnuto o částce 51.033,- Kč s příslušenstvím, lze do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2; jinak dovolání není přípustné. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 25. září 2013

JUDr. Aleš Šťastný, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Tereza Nová